

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSA Jan Futro (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku W. B.
przy uczestnictwie M. B.-R., A. K., D. K., T. P., W. P. oraz B. W.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2010 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania M. B.-R.
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 stycznia 2010 r., sygn. akt WSC (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki M. B.-R. od postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2009 r., którym oddalono apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 kwietnia 2009 r. w przedmiocie działu spadku i zniesienia współwłasności.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że ze skargi kasacyjnej wynikało, że wniesiona została ona w imieniu wnioskodawczyni W. B., jednak zachodziła wątpliwość, czy orzeczeniem, na które została wniesiona było orzeczenie Sądu Okręgowego w S.,

czy w B., natomiast pełnomocnictwo dołączone do skargi zostało udzielone przez uczestniczkę M. B.-R. i obejmowało umocowanie do wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Sąd Okręgowy wskazał również, że pełnomocnik, który wniósł skargę, wezwany został do usunięcia jej braków m.in. poprzez oznaczenie orzeczenia, od którego skarga została wniesiona, złożenie prawidłowego pełnomocnictwa oraz prawidłowe oznaczenie skarżącego, w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi.

W odpowiedzi, wezwany pełnomocnik wskazał sygnaturę orzeczenia oraz podał, że omyłkowo oznaczył skarżącego, bowiem w rzeczywistości jest nim uczestniczka, i w związku z tym pochodzące od niej i dołączone do skargi pełnomocnictwo jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy uznał, że z treści pełnomocnictwa dołączonego do skargi nie wynika, aby pełnomocnik był umocowany do wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 września 2009 r., albowiem umocowanie wskazane w pełnomocnictwie dotyczy orzeczenia Sądu Apelacyjnego, a pełnomocnik, prawidłowo wezwany do usunięcia tego braku, nie uczynił tego w terminie.

Na postanowienie Sądu Okręgowego o odrzuceniu skargi kasacyjnej zażalenie wniosła uczestniczka.

Zaskarżając je w całości, wniosła o jego uchylenie i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu zażalenia podała, że uchybienia występujące w treści skargi kasacyjnej i dołączonym do niej pełnomocnictwie należało uznać za oczywistą omyłkę pisarską, albowiem zarówno wskazana w ich treści sygnatura akt, jak i okoliczność, że skarga oraz opłata od niej wniesione zostały za pośrednictwem Sądu Okręgowego w S. wskazują, iż przedmiotem zaskarżenia było orzeczenie tego Sądu. Uczestniczka wskazała ponadto, że wykonując wezwanie do usunięcia braków skargi wskazała orzeczenie, od którego skarga została wniesiona oraz przyznała, że nastąpiła omyłka pisarska w oznaczeniu skarżącego, gdyż w rzeczywistości skarżącą była uczestniczka, a nie wnioskodawczyni, jak wskazano w skardze. Podniosła również, że chociaż została wezwana do złożenia prawidłowego pełnomocnictwa, to skoro omyłka w oznaczeniu skarżącego została przez nią sprostowana, ponowne złożenie pełnomocnictwa było zbędne, bowiem pełnomocnictwo dołączone do skargi pochodziło od uczestniczki, a więc od osoby uprawnionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu, bowiem zaskarżone postanowienie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej, a na podstawie art. 387 § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowienie Sądu drugiej instancji, co do istoty sprawy doręcza się wraz z uzasadnieniem stronie, która w terminie tygodniowym od ogłoszenia jego sentencji zażądała doręczenia.

Z treści skargi kasacyjnej jednoznacznie wynika, że została ona wniesiona w imieniu wnioskodawczyni W. B., zaś ani wnioskodawczyni, ani pełnomocnik działający w jej imieniu nie zażądali doręczenia postanowienia Sądu drugiej instancji w terminie tygodniowym od ogłoszenia jego sentencji (żądanie takie wniósł tylko pełnomocnik uczestniczki M. B.-R.

Skarga ta nie pochodziła zatem od osoby uprawnionej i z tych względów zgodnie z art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu przez Sąd drugiej instancji.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.